

dagens Side blev givet Koncession paa et stort Foretagende, og efter at denne Koncession var givet, viste det sig, at Koncessionsmodtagerne, eller hvad jeg skal kalde dem, de, der skulde have Koncessionen, aldeles ikke var i Stand til at opfylde de Forpligtelser, uden hvilke de ikke kunde modtage den. Rigsdagen havde da altsaa arbejdet til intet Resultat, vi havde siddet — jeg vil ikke gerne bruge stærke Udtryk —, men vi havde egentlig siddet til Nar ved at behandle det da foreliggende Lovforslag. Jeg ser ganske bort fra dette Lovforslags Karakter, som i dette Tilfælde er ligegyldig, men det er i og for sig en Urimelighed, at Rigsdagen skal arbejde med en Sag ud fra en Forudsætning, som viser sig ikke at slaa til. Altsaa naar man har et saadant Forslag om Koncession som det, der her foreligger, maa man være sikker paa, at der ogsaa foreligger en Mulighed for, at Koncessionen kan benyttes. Jeg tvivler ikke om, at det foreligger for den højtærede Minister, men i Bemærkningerne til Lovforslaget foreligger der intet derom. Imidlertid er det jo muligt, at den højtærede Minister kan give det kommende Udvalg saa fyldestgørende Oplysninger, som jeg synes her maa forlanges. Men jeg er, saaledes som Lovforslaget foreligger, ikke ganske vis paa, om der ikke ogsaa kunde være den Mulighed til Stede for den højtærede Minister, at han egentlig kunde give to Kreditforeninger den her i Lovforslaget omhandlede Koncession, thi naar der ikke er Tale om en bestemt Kreditforening, naar der i al Almindelighed er Tale om, at der kan gives „en Kreditforening af Ejere af danske Skibe“ visse Begunstigelser, maatte man jo synes, at saa snart der kommer en Kreditforening af danske Skibsejere til Ministeren, kunde han give den de Begunstigelser, der her er Tale om, ifald den opfylder de Betingelser, der er Tale om i § 1.

I rent formel Henseende forekommer der mig at være noget urimeligt deri, at et Lovforslag, der hedder et Lovforslag om Begunstigelser, begynder med at omhandle alle de Betingelser, der skal være til Stede, for at Begunstigelserne kan gives, medens Begunstigelserne anføres til sidst. Den nogenlunde rimelige Form vilde dog være, at Begunstigelserne nævntes først, og Bestemmelserne om Betingelserne for at faa dem saa var den sidste Del af Lovforslaget. Det er dog kun en Bemærkning af mere formel Natur. Imidlertid ønsker jeg af den højtærede Mi-

nister at faa at vide, hvorledes Sagen ligger for ham, hvis han kan give Oplysninger derom. Jeg tør maaske i denne Sammenhæng sige til den højtærede Minister i al Almindelighed — jeg har ogsaa et andet Spørgsmaal at stille ham —, at jeg tror, at den højtærede Minister burde forlade den noget fornemme Holdning, han indtager overfor Rigsdagen, idet han næsten aldrig besvarer de Spørgsmaal, der rettes til ham. Det er vor Ret og Pligt at stille Spørgsmaal til den højtærede Minister, og det er Ministerens Pligt, forekommer det mig, at besvare disse Spørgsmaal, naar de ikke er ganske ufornuftige, og Ministeren skal netop ud fra sin overlegne Kundskab i de Sager, der her ligger for, kunne besvare disse Spørgsmaal. Derfor mener jeg, at jeg tør tilraade den højtærede Minister for Handel og Søfart noget at opgive den stejle Holdning, han indtager overfor forskellige Medlemmer af dette Ting, naar der rettes Spørgsmaal til ham. Det er ikke alene for et Medlem af Oppositionen som mig, at dette gælder, men jeg hørte forleden, det var vist i Forgaars, et æret Medlem af Regeringspartiet (Mikkelsen) rette ikke mindre end 3 Spørgsmaal til den højtærede Minister, men han besvarede ikke et eneste af dem.

Hvad Enkeltheder i dette Forslag angaar, har min Opmærksomhed ogsaa hæftet sig ved § 1 d., men noget anderledes, end Tilfældet har været med andre ærede Medlemmer, der har talt derom. Jeg er enig i, at der er en Urimelighed i, at man fastsætter en bestemt og forholdsvis ringe Sum som Højdepunktet af det, der kan udlaanes i et enkelt Skib. Der kan ikke være Tvivl om, at denne Bestemmelse er kalkeret fra det Lovforslag, der allerede er nævnt, altsaa Lovforslaget af 1897 om en Kreditforening af Ejere af industrielle og lignende Ejendomme, og at den ikke har sin Plads paa samme Maade her.

Maa jeg her gøre opmærksom paa, at det er en Fejltagelse, naar den ærede første Taler sagde, at det enkelte Laan ikke maatte overstige 250,000 Kr. Tværtimod er der i denne Paragraf Tale om, at et saadant Laan, som gives af den paatænkte Kreditforening, ikke maa overstige 250,000 Kr. i Forening med de forud prioriterede Beløb. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at man i denne Betingelse altsaa gaar ud fra, at Kreditforeningen ikke staar med første Prioritetslaan i de ydede Panter. Nu er det saaledes, at Kreditforeninger i Almindelighed vel altid kun udlaaner mod 1ste Prioritet; det er selve Kreditforenings-